

Fremskridtspartiet er imidlertid ikke noget alt-eller-intet-parti. Vi vil derfor stemme for alle skridt i retning af en forhøjet folkepension, selv om forhøjelsen ikke har det omfang, som vi helst ser. Afstemningen i Folketinget den 28. maj 1976 (Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne spalte 10470) er et af de mange eksempler på, at pensionistkårene var blevet væsentlig forbedret, hvis blot Socialdemokratiet ikke havde stemt nej, men var fulgt med Fremskridtspartiets ja-afstemning til et tredje partis forslag. Tilsvarende vil vi aktivt deltage i kommende beslutninger, der forbedrer folkepensionisternes vilkår. Nærværende lovforslag præciserer vore principielle holdninger.

2. Ved folkepensionsudmålingen *ses aldeles væk fra anden indtægt eller formue*. Altså ganske det samme princip for almindelige mennesker, som stedsde har været gældende for den herskende klasse af politikere og offentligt ansatte. De nuværende beregninger af folkepension er ofte overfølsomme for indkomststigninger. Påtager pensionisten sig et stykke arbejde, bliver han let til nar ved at blive trukket i skat og pensionsnedsættelse i skrigende misforhold til, hvad han tjener på sin indsats.

Dertil kommer ofte tab af boligydelse og hjemmehjælpstilskud og anden offentlig hjælp. Trækket manifesterer sig endda ofte på vilkårlige tidspunkter – måske længe efter, at den ældre har måttet opgave arbejdet. Lovgivningsfinesser og skemauførstæligheder er samfundssydomme, som må bekæmpes overalt. De gør enkeltborgere til skrankepavekastebolde i stedet for, at det offentlige bureaukrater skulle være enkeltborgeres tjener.

Hvad loven ikke skader i kroner, ødelægger de myter, der med uigennemsigtige ordninger som de nuværende uvægerligt vil gro op blandt de mere end 99 pct. af pensionisterne, som ikke helt præcist kan overskue samspillet mellem de mange forskellige regelkomplekser. Myterne forvolder lige så stor utryghed og usikkerhed som selve reglerne.

Den, der forskaffer sig ekstra arbejdsindtægter, gør samfundsmæssig gavn i en tid, hvor Danmarks problem er, at der bestilles alt for lidt her i landet. Samfundet bør derfor opmuntre alle – også pensionister – til at bestille mere og ikke straffe dem for at bidrage til forøgelse af nationalproduktet og dermed for mulighederne for tilbagebetaling af landets gæld og forbedring af velstand og velfærd.

Pensionsafkorting sker nu på grundlag af socialindkomsten. Den er derfor befængt med alle de ulemper, som knytter sig til nævnte omskabning, jf. f.eks. Fremskridt, 15. november 1985, p. 5.

Alle ved, at de gældende regler får mange pensionister til at skjule for myndighederne, at de tjener penge ved siden af. De ulykker, dette forvolder, mindskes ved vedtagelsen af nærværende forslag.

Heller ikke de, der har fuldtidsbeskæftigelse ved siden af folkepensionen, bør rammes. Det er i øvrigt også meget svært at udskille dem. Både fordi mange skifter mellem mindre og mere arbejde, og fordi der er alle afskygninger mellem deltids- og fuldtidsarbejde. (Ifølge Folketingstidende 1977-78, forhandlingerne spalte 5009 skal det dreje sig om knap 25.000 folkepensionister, som har fuldtidsbeskæftigelse).

Ud fra den grundopfattelse, at folkepensionen ikke bør baseres på at skulle dække et eksistensminimum, men derimod være den ret, den enkelte har oparbejdet i forhold til samfundet, ønsker Fremskridtspartiet derfor ophævelse af den den 16. oktober 1982 ved L 6 i folkepensionslovens § 6 vedtagne diskrimination mod 67-69 årige i arbejdet.

Den, der for eksempel i 1950'erne har sparet op på bankbog i stedet for at bruge rub og stub, er blevet straffet mere end rigeligt af skat og inflation.

Hvorfor skal der nu på ny sparkes specielt til de såkaldt rige gamle?

Samme pensionsbeløb til alle har også den psykologiske fordel, at den ene pensionist ikke længe misunder sin nabo for i folkepension at få 122 kr. mere, end han selv modtager. Den slags undgås, når alle har 4.600 kr. om måneden og altså ingen mindre end andre. Klarhed og enkelhed er altid en lovgiverdyd. Men i forhold til de 700.000 ældste i befolkningen er det af ganske overordentlig stor vigtighed at blive befriet for gældende pensionstillægsopgørelsesregler. Med deres praktiske usikkerhedsmyriader og juridiske subtilitetsfortolkninger er de en skamplet på dansk lovgivning. Nok har der været kæmpet med problemet i årtier. Alligevel måtte socialministeren så sent som i Folketingstidende 1982-83, forhandlingerne spalte 4260 indrømme, at »en pensionist kan have en ekstraindkomst på 10.000-15.000 kr. om året og få mindre ud af det end den, der overhovedet ingenting har«.

Da samme socialminister var i opposition, var han medforslagsstiller til L 100 af marts 1977 om, at ekstraindtægter ikke på nogen måde skal beskære folkepensionen. Han var her i selskab med bl.a. den nuværende statsminister. Fordi man kommer i regering, behøver man dog ikke være på vild flugt